

„Zoo'n uilskuiken!” riep de laatste, „'t is een twintigfrankstuk”.

Hij bukte zich, de jonge vrouw deed desgelijks, zoo ook de conducteur* en zij zochten.

Toen zag ik het liggen bij mijn voet.

„Hier is het al!” riep ik verheugd.

„O... gelukkig!” zuchtte de jonge vrouw.

„Ik dank u zeer”, sprak de jonge man beleefd.

Dan eerst drong de toevalligheid tot beiden door en zij zeide zacht tot hem, met iets van bedremmeling in den toon van haar lieve stem.

„Een Hollander....!”

„Ja”, antwoordde hij, met een kort lachje en dan met de begrijpelijke bedoeling om even een beleefdheidspraatje te maken uit erkentelijkheid: „Men ontmoet veel Hollanders in Zwitserland, vind u niet?”

„Inderdaad”, antwoordde ik, glimlachend, „maar ik geloof, dat ik dit meer waardeer dan u beiden”.

„Waardeeren?” herhaalde hij en dan met een fonkeling van ondeugende spot in zijn oogen, terwijl hij zijn gezellin aanzag. „Waardeeren!... Nee, dat doen wij niet altijd, hé, Tienie?”

Zij was kleiner dan hij*, voor ze hem antwoordde sloeg ze haar oogen op en die oogen lachten met een aanbiddende aanhanke-lijkheid en bewondering.

Dan schudde ze vastberaden het hoofdje en zich tot mij richtend, bevestigde ze met naïve oprechtheid.

„Nee.... Wij hebben tot hiertoe alle Hollanders kunnen vermijden!”

„Ik alleen was dus de onvermijdelijke!” zei ik op ernstigen toon.

Hij fronste zijn wenkbrauwen.

„Tienie, dat moeten we weer goed maken”, sprak hij dan.

„Is dat heusch noodig?” vroeg ze, mij aanziende met haar kindergezichtje.

Ik lachte.

Toen voelden ze zich gedrongen om door te praten, wat ik aanvaardde omdat de bootreis toch ten einde liep.

Het licht van Interlaken stond in warm violetten gloed boven den boschrand; de betooverende stilte van het zomernachtelijk meer bleef achter ons, geluiden drongen door van het roezige leven, een trein schoot langs ons met daverend gestamp, joeg kolen-damp over ons heen, gierde snerpend de rookende tunnel in.

Het was als de overgang van een zoete mijmering naar het nuchtere klare besef van de werkelijkheid der dingen.

Aan de landingplaats gekomen, stonden mijn medereizigers op, ze groeten beiden vriendelijk, hij bedankte mij nog eens lachend voor de hulp en dan gingen ze.

Ik zag ze na.

De jonge vrouw had dadelijk, zelfs voor het gaan over dit kleine eindje scheepsdek haar arm door den zijnen gestoken; ik zag dat hij dien een innig drukje gaf en dat ze elkaar toen aanzagen en wat toefluisterden.

Ik glimlachte, wijl ik begreep, hoe blij ze waren, dat ze elkaar wederom bezaten in ongestoorde twee-eenigheid, zonder dien derden, dien eersten onvermijdelijken landgenoot.

In het stralende licht van een zomerschen morgen zagen we elkaar anderdaags weder.

Het was aan 't ontbijt op het terras van hetzelfde hôtél.

Op de helderwit gedekte tafels schampte het licht in de nikkelen thee- en koffieserviezen tot zilveren sterren; de gele boterschijfjes glommen in smeltende ijskristallen; de blonde honing en wijnroode confituren stonden naast blinkende schalen, gevuld met goudbruin brood.

Een koele morgenwind was gestreken over zonnige hellingen en vruchtbare ravijnen, bracht geuren van bloemen en kruiden; hoog, uit de paarse nevelen van den nacht, maakte de blinkende sneeuw der Jungfrautop zich vrij tegen den blauwen hemel.

Aan de tafeltjes zaten de vele gasten. Ik schreed door een zacht geroes van rustig pratende menschen en frisch als de morgen zelf, was alom de stemming voelbaar in hoop-